

Confessions llibertines d'un negre il·limitat

"Fujetejar la llengua catalana, deixuplinar-la, exsecallar-la, empeltar-la, enverinar-la, tensar-la fins als tremolors dels tactes i dels contactes, castigar-la per extreure potencialitats musicals invistes, conceptes complexos insentits, una sintaxi òrfena amb frases d'acció sense verbs o verbs fets carn per poder mossegar-los, rosegar-los, arrossegar-los, millor: una violència extrema de la morfologia i una tendresa violenta del lèxic. Ah! I aquests jocs inacabables de mots, dels mots, aquestes paraules amb doble volta que sollen el lector quan les diu, quan les viu, etc. La primera vegada que la vaig veure duia un maquillatge de crepuscle i parlava fluixet com si cada paraula li sortís de molt endins; cames llargues plantades dins unes sabates negres amb taló d'agulla, potent cabellera castanya, un vestit de seda carabassa amb un escot esplendorós (vaig saber que li havien hagut de tallar els pits per mor d'un càncer i aquelles sines magnífiques eren els fruits de la medicina reparadora); boca gran amb un joc de dents que cridaven al canibalisme; nuca vulnerable. No ens presentà ningú i, sense témer-me'n, estava asseguda al seu costat davall uns fassers que pegaven a l'hortet ecològic que havia muntat na Caterina, cadascuna amb una copa de vi negre i parlant de la lectura. No estic segura que les persones sempre millorin gràcies al que llegeixen. Tampoc no estic segura que els escriptors que s'aventuren en els territoris més foscos de l'ànima en tornin sempre il·lesos. Un amic meu novel·lista va acabar ingressat en una clínica psiquiàtrica. Quan l'anava a veure em deia que es demanava contínuament si escriure el que es desitja és bo en si mateix. I jo afegia, o llegir el que es desitja. Sentia les teves paraules, Laia (ens havíem dit els noms davant una proposta meva uns minuts abans. No m'agrada parlar amb algú que

m'interessa sense saber què nom. És una mania!) i no podia deixar de mirar els teus ulls. Hi havia alguna cosa commovedora en aquella forma de fitar-me com si fos l'únic ésser vivent damunt la terra. Crec que va ser això el que desencadenà aquell mecanisme que ja coneixia i em feia molta de por. Sentia com el paisatge em travessava: era figueral i ametlerar, paret seca i call vermell i aquell fons d'horitzó en què la mar i el cel es feien u dins l'hora foscant. Aquell vespre per primera vegada després de molt de temps em sentia amb l'esperit un poc disponible. Pel novembre el cel sembla molt alt i em sembla molt trist. I tu, quin mes t'estimes més? També el novembre. Les postes de sol són plenes de niguls multicolors i sembla que no s'acaben mai, el cor em batega més aviat i tenc la impressió que torn més forta. Respir en l'aire una espècie d'energia i al mateix temps em trob com si esperàs alguna cosa, esper l'arribada de l'hivern vertader. En aquells moments vaig sentir que surava dins l'aire una olor dolça de fulles mortes. M'hauria agradat que aquesta conversa hagués tingut lloc en un altre moment i en unes altres circumstàncies. Havia anat a la festa de na Caterina perquè en Josep m'havia insistit molt. Has de sortir un poc de la clínica. Necessites orejar-te. El coma de la teva germana pot durar mesos. Però vull estar devora si es desperta! I quan dorms a ca teva, no es podria despertar? Venga, et recolliré prest i així podràs tornar d'hora. Pobra germaneta meva atropellada per un motorista gat! Quan em venia al cap aquest pensament na Laia impregnava el meu univers com un somni que tomba sense renou, gota a gota. I el problema era que això no em semblava gens malement. M'hauria agradat que les coses quedassin sempre així. Era menys dur que pensar que ella desapareixeria del meu món. Sé que li vaig dir d'una tirada: Els instants de bellesa que neixen en els intersticis del temps em semblen vertaders

miracles. Ella parpellejà un poc i sense deixar-me dir res més amollà: En el meu cas l'amor i l'imprevist van junts del braçet. M'entusiasma la gent que per les seves idees estranyes em sorprenen en el moment en què menys ho esperava. Fins i tot quan som vulnerable i estic esgotada, això és ver. No sé si em pesa per un automatisme vaig contestar: és ben bé un capaltard de novembre, hi ha una olor de final de tardor. Era un d'aquells moments infinitament densos. I estava segura que aquell esclat provenia de la meua germana que estava en coma. Em moria de ganes de contar-ho tot a Na Laia. Però tenia por de rompre l'encantament d'aquella hora darrera per introduir un element tan intens, tan desolador. Na Laia m'escoltà amb atenció i un encarcament fort en la fesomia, com un rictus de dolor. Quan acabà el meu relat m'agafà la mà i em digué: Me'n record del passatge d'un llibre que vaig llegir fa estona. Deia que si s'escolta per atzar una música magnífica, la sentiràs de bell nou abans de morir. Un capvespre assolellat, el protagonista d'aquest llibre es passejava pel carrer i va sentir que sortia d'una botiga de discos una melodia tan bella que s'aturà una bona estona per escoltar-la. Allò és un missatge que li dirigeix el destí, per significar-li que la mort és present en els aspectes menors de la vida humana. Ell sap que en el moment de la seva fi sentirà ressonar els sons sublims d'aquesta mateixa trompeta. No sé per què et cont això... Vaig pensar en el mòbil de la meua germana. No s'havia romput amb el xoc i quan l'havia mirat em vaig trobar que la darrera cançó que havia escoltat a l'Spotify era «September» d'Earth Wind and Fire i allò em posà la pell de gallina. La vaig cercar. En el moment en què començava aquesta cançó tan malenconiosa Na Laia digué: Pensa que ara això és com un record que no saps molt bé què n'has de fer. La nit havia caigut de cop i ens trobàvem allà, les dues, lluny del

bull de la festa i entre el cant dels grins i el fru-fru de les palmeres. Na Laia va encendre una espelmeta que estava dins un pot de vidre. I vaig tornar a veure els seus ulls grans i tendres que em miraven a través d'un somriure. Sents les fulles que cauen? No tenc cap poder sobrenatural però de totes maneres en una determinada època vaig començar a percebre coses invisibles. El temps s'estira i s'estreny. No et deixis atrapar per les seves urpes. Aquella nit partírem plegades de la festa com dues amigues que fa estona que no s'havien vist i es retroben per casualitat. Tot era com un laberint i com un somni. El mecanisme de l'amor s'havia posat en marxa amb la suavitat d'un encontre, imperceptiblement.”

Biel Mesquida